

РЕШЕНИЕ

№ 25742

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2732** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.
Образувано е по жалба на министъра на вътрешните работи и Министерство на вътрешните работи срещу Решение № 31/29.01.2026г. по преписка № 31/2020г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, Петчленен разширен заседателен състав, с което на основание чл.65, чл.67 и чл.76 ЗЗДискр комисията: 1. Установява, че чрез въведените привидно неутрални разпоредби на Приложение № 3, раздел III, т.2, графа 6, раздел V, т.11, графа 6, и т.37, графа 6 спрямо текстовете в графа 6 на раздел VII от Наредба № 8121 з-919 от 13.07.2017г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн.ДВ, бр.60/25.07.2017г., за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение /ЛРТП/, е допуснато различно третиране при определяне на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение в системата на МВР, което по смисъла на чл.4, ал.3 ЗЗДискр представлява форма на непряка дискриминация на основата на признак „обществено положение“ във връзка с признак „лично положение“; 2. Установява по жалбата на С. И. М., С. И. Д. и Т. И. Б., чрез пълномощника адв.Г. Г., че спрямо жалбоподателите не е спазено изискването на чл.14 ЗЗДискр; 3. Предписва, на основание чл.47, т.4 ЗЗДискр на ответната страна министъра на вътрешните работи, да предприеме всички необходими мерки и действия за приемане на правила за недопускане на дискриминация, както и такива за изравняване на фактическото неравенство, установено с решението като в срок до 1 месец от съобщаването му адресатът на задължителното предписание е длъжен да уведоми КЗД за предприетите мерки по преустановяване на

нарушението, като неспазването на последното следва да бъде считано като условие за прилагане на чл.82. ал.1 ЗЗДискр.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспореното решение като незаконосъобразно – издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Комисията не обсъдила направеното възражение за недопустимост на жалбите на националния синдикат на гражданската администрация в Министерството на вътрешните работи, Ф. на независимите синдикати от държавното управление и организации, С. И. М., С. И. Д. и Т. И. Б.. На основание чл.70, ал.1 ЗЗДискр вр. чл.154, ал.1 и чл.153 АПК след извършеното проучване комисията следвало да конституира като страна и Народното събрание, тъй като министърът издал посочената наредба в изпълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ - чл.177, ал.3 и ал.4 и чл.180, ал.3 от него. Комисията не взела отношение и по направеното искане за прекратяване на производството на основание чл.52, ал.1 ЗЗДискр поради факта, че са изминали повече от три години от твърдяното нарушение. В решението не било обсъдено и възражението за прекратяване на производството на основание чл.159, т.4 АПК поради липса на правен интерес, тъй като наредбата е изменена и след последното изменение от м.февруари 2026г. /погрешно е посочено, че то е от 2016г./, не съществува твърдяната от жалбоподателите разлика при определяне на размерите на работещите по служебно и по трудово правоотношение, изпълняващи една и съща длъжност. На последно място се твърди, че е налице основание за прекратяване на преписката и поради това, че към настоящия момент във Върховния административен съд е образувано адм.д. № 7049/2025г. срещу § 7 и § 8 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата за изменение на Наредба № 8121з-919/2017г., които регламентират поредното изменение на трудовото възнаграждение.

По отношение твърдението за неправилно приложение на материалния закон се обосновава, че министърът при издаване на наредбата се е съобразил изцяло с разпоредбите на нормативния акт от по-висока степен, а именно ЗМВР, а чл.180 от него представлява императивна норма, която не подлежи на тълкуване. Несъобразяването с нея от страна на оспорващия се твърди, че би противоречало на фискалната политика. На следващо място се твърди, че първите разпоредби, регламентиращи трудовото възнаграждение на т.нар. преобразувани ЛРТП са съобразени с § 76 ЗИДЗМВР като се е целяло да не се увредят интересите на лицата, работещи по преобразувано трудово правоотношение като се намалят трудовите им възнаграждения. Освен това в чл.4, ал.3 ЗЗДискр законодателят изрично разписал, че не е налице непряка дискриминация, ако разпоредбите са оправдани с оглед на законова цел. На четвърто място се посочва, че за разлика от други защитени признаци като пол, раса, семейно положение, признакът „лично положение“ няма еднозначно съдържание, поради което следва да се установява обективен белег за личността във всеки конкретен случай. В процесния не следвало да се приема, че заеманата щатна длъжност е относима към признака „лично положение“, тъй като от една страна това е временно състояние, а различното третиране не е свързано с придобити или притежавани от личността качества, а е продиктувано от волята на законодателя. Правото на труд се посочва, че не е защитен признак, както и не се причислява към признаците „лично“ или „обществено положение“, доколкото не представлява присъщ личностен белег и не определя мястото на носителя в обществото. Аналогично са изложени съображения за признака „обществено положение“. Въз основа на изложеното в жалбата заключава, че действително има разлика в определеното трудово възнаграждение на лицата, работещи по трудово правоотношение в сравнение с лицата с преобразувано трудово правоотношение, но това неравно третиране не е защото са ЛРТП, а по причините, изложени в жалбата. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.П..

Ответникът по оспорването чрез юрк.К. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, а оспореното решение намира за правилно и законосъобразно.

Заинтересованите страни С. И. М., С. И. Д. и Т. И. Б. чрез адв.Г. в съдебно заседание молят за отхвърляне на жалбата като неоснователна. По отношение на оспореното решение се мотивира, че то касае допустим спор, по който се е произнесла комисията като жалбата е подадена в предвидения тригодишен срок. Посоченото от жалбоподателя дело, образувано пред Върховния административен съд, намира, че е с друго основание и между други страни като няма отношение към настоящото дело. Правилно комисията установила, че министърът на вътрешните работи със своята наредба е създал условия за неравно третиране отделните категории служители. Самият жалбоподател предоставил доказателства за това с продължителното изравняване на възнагражденията. Според заинтересованите страни, ако не е имало различно третиране – различен размер на възнагражденията, е нямало да възникне необходимостта от изравняването им. Считат, че се касае за изпълнение на едно неудачно законово решение, по което обаче Народното събрание няма отношение, тъй като министърът на вътрешните работи съвсем спокойно е могъл в наредбата да заложи такива нива на възнаграждения, които да бъдат равностойни за всички лица, работещи по трудови правоотношения с еднакви длъжностни характеристики. Считат, че оспореното решение е законосъобразно и постановено в съответствие със задължителните указания на ВАС, с оглед което молят да бъде оставено в сила. Претендират присъждане на разноски.

Останалите заинтересовани страни - Национален синдикат на гражданската администрация в МВР и Федерация на независимите синдикати от държавното управление и организации, не се представляват в съдебно заседание и не ангажират становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбите, доводите на страните в съдебно заседание и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по жалба на Националния синдикат на гражданската администрация в МВР от 30.01.2020г., в която е посочено, че с § 70, ал.1, т.3 ПЗР ЗИДЗМВР, /обн. в ДВ - 81/2016г. и в сила от 01.02.2017г./, служебните правоотношения на държавните служители със средно образование /ДССО/ в администрацията на МВР, са преобразувани в трудови правоотношения. Последните са с еднакъв статут със заварените лица, работещи по трудово правоотношение /ЛРТП/, изпълняват еднакви функции, но съгласно § 76 ПЗР ЗИДЗМВР, получават близо двойно по-големи заплати от тези на ЛРТП. Изразено е мнение, че съществуващото положение няма логично обяснение и че не са предприети мерки за решаване на проблема. Посочено е, че за изминалите близо три години всяка година са правени по 4-5 изменения и допълнения на ЗМВР, но този проблем останал нерешен. Посочен е и пример: след 01.02.2017г. - заплатата за длъжност "системен оператор" на ЛРТП със средно образование е 507,00 лв., а на ДССО, преобразуван по КТ от 01.02.2017г. е 1185,00 лв. - заплатата за длъжност "старши специалист", като така съотношението $K=1185/507=2,33$ е повече от два пъти разлика в заплатите за една и съща работа, с еднакви функционални задължения. Изразено е становище, че това е фрапиращо проявление на дискриминация и по-конкретно нарушение на чл.14 ЗЗДискр, според който "Работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд".

Посочено е също, че има и други аналогични примери, при които преобразуваните съгласно § 70, ал.1, т.3 ПЗР ЗИДЗМВР - ДССО в администрацията на МВР на длъжности "младши (старши) специалист", изпълняващи еднакви функции и еднакви задължения, произтичащи от длъжностните им характеристики, с тези на заварените ЛРТП, които получават много по-голямо

възнаграждение от тях. Като примери са посочени: главен готвач, шофьор, домакин и други. Във връзка с изложеното в жалбата, в съответствие с чл.18 ЗЗДискр от страна на НСГА били правени много и конкретни предложения за решаване на проблема чрез сезиране на министъра, заместник-министъра и председателя на Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред при Народното събрание, но до подаването на жалбата нямало решение и ЛРТП /без преобразуваните по § 70 ЗИДЗМВР от 2016г./ са поставени в условия на дискриминация при упражняване правото на труд, като не получават равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. Така по действащата Наредба № 8121з-919/10.01.2020г., съответните заплати за длъжност са: старши специалист - 1 221,00 лв.; младши специалист - 1 138,00 лв., а системен оператор - със заплата 770,00 лв. Твърди се, че разликата е близо 1,6 пъти, което продължава да е нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. Направено е искане Комисията да установи дали е дискриминация при упражняване правото на труд съгласно чл.14 ЗЗДискр, както и да се постанови разпореждане за равно третиране.

С Разпореждане № 100/06.02.2020г. на председателя на КЗД по подадената жалба от НСГА е образува преписка с № 31/2020г. за оплаквания за нарушение на права по глава втора, раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл.14 ЗЗДискр. Преписката е разпределена за разглеждане на втори специализиран постоянен заседателен състав. С разпореждането е указана доказателствената тежест на жалбоподателя и ответника, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

Предприето е събиране на доказателства, като докладчикът по преписката е уведомил министърът на вътрешните работи за образуваната преписка и за възможността да изрази писмено становище по заявените от жалбоподателя оплаквания и да представи поисканите с жалбата доказателства.

На 14.05.2020г. жалба с идентично съдържание е подадена и от С. И. М. - завеждащ регистратура в Сектор „Административно обслужване“ на Регионална дирекция на Гранична полиция /РДГП/ - С. при ГДГП – МВР. Направено е искане жалбата да бъде приобщена към преписка № 31/2020г. М. е посочила, че в ГДГП - МВР всички служители завеждащи регистратура са лица работещи по трудово правоотношение и са с еднакви длъжностни характеристики, с еднакви функционални задължения и носят еднаква наказателна отговорност - съгласно ЗЗКИ, който регламентира работата в регистратурите. Пояснява, че от 01.02.2017г. след влизане в сила на ЗИДЗМВР, завеждащите регистратура получили различно наименование на длъжностите, въпреки еднаквите им функционални задължения и еднаквите длъжностни характеристики. Една част от служителите, завеждащи регистратура били назначени на длъжност „младши специалист“, а останалите на длъжност „системен оператор“ и тази разлика в наименованието на длъжностите довела до необосновано различие във възнагражденията между служители с еднакъв статут за положен равностоен труд. Счита, че завеждащите регистратура с наименование на длъжността „системен оператор“ са поставени в условия на дискриминация при упражняване правото им на труд и не получават равно възнаграждение за равностоен труд съгласно чл.14 ЗЗДискр.

На 14.05.2020г. жалба е подадена и от С. И. Д. - завеждащ регистратура в Сектор „Административно обслужване“ на РДГП - Б. при ГДГП - МВР, като е направено искане жалбата да бъде приобщена към преписка №31/2020г. Д. посочва, че в ГДГП - МВР, всички служители завеждащи регистратура са лица, работещи по трудово правоотношение с еднакви длъжностни характеристики и функционални задължения и носят еднаква наказателна отговорност съгласно ЗЗКИ. Твърди, че от 01.02.2017г. след влизане в сила на ЗИДЗМВР завеждащите регистратури получили различно наименование на длъжностите, въпреки еднаквите функционални задължения и еднаквите длъжностни характеристики. Една част от служителите били назначени на

длъжността „Младши специалист“, а останалите на длъжност „Системен оператор“. Тази разлика в длъжностите довела до необосновано голямо различие във възнагражденията между служителите с еднакъв статут за положен равностоен труд. Сочи, че завеждащите регистри в наименованието на длъжността „Системен оператор“ са поставени в условия на дискриминация, тъй като не получават възнаграждение, равно на възнаграждението на служителите назначени на длъжността „Младши експерт“, въпреки извършвания равностоен труд съгласно чл.14 ЗЗДискр.

На 29.06.2020г. жалба с идентично съдържание и искания подала и Т. И. Б. - завеждащ регистри в Сектор „Административно обслужване“ в РДГП – К..

С молба чрез адв. Г. – надлежно упълномощен, Федерация на независимите синдикати от държавното управление и организации /ФНСДУО/ е направила искане за встъпване в образуваното административно производство като трето лице помагач на Национален синдикат на гражданската администрация в МВР /НСГА/.

С уточняваща молба адв.Г. Г., в изпълнение на разпореждане от 23.02.2021г. е посочил, че текстовете от Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение /Наредбата/, които считат за дискриминационни, се намират в Приложение 3 към чл.5 и чл.6 от Наредбата, както следва: В Раздел III „Специалисти със средно образование“, втора група - т. 2 „системен оператор“, графа 6 — максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция - 886 лв.; В Раздел V „Квалифицирани работници“ - т. 11 „главен готвач“, графа 6 - максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция 876 лв.; В Раздел V „Квалифицирани работници“ - т. 37 „шофьор автобус“, графа 6 - максимална заплата за длъжност, в настоящата редакция 876 лв.

Изложена е тезата, че тези текстове са дискриминационни спрямо текстовете в графа 6 максимална заплата за длъжност в Раздел VII „Приложни специалисти със спомагателни функции и средно образование (за служители, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 3 и 4 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) и за държавни служители със средно образование, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 2 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.)“ в Приложение 3 към чл. 5 и чл. 6 от Наредбата, които уреждат максималните възнаграждения на служителите на длъжност младши специалист и старши специалист. Застъпено е становище, че и към момента се наблюдава значителна разлика в максималния размер на заплатите за посочените длъжности - 876 лв. и 886 лв. спрямо 1172 лв. и 1257 лв., като се твърди, че към момента на издаване на Наредбата разликата била още по-голяма: съответно 501 лв. и 507 лв. към 1105 лв. и 1185 лв. Подчертава се, че министърът на вътрешните работи е издал Наредбата, която е обнародвана на 25.07.2017 г., като до момента същата била изменена 6 пъти, при което в някои от случаите не е увеличавал максималните възнаграждения на младшите и старшите специалисти, а само на останалите служители, а в други случаи ги е увеличавал заедно с максималните възнаграждения на всички останали служители, но с много по-малка сума. Поддържа се, че при това положение за министъра на вътрешните работи е била налице възможност многократно, в продължение на период от три години, да обоснове и обезпечи еднаквост на максималните възнаграждения за един и същ по характера си труд, което обаче не е сторено. В молбата се твърди, че министърът на вътрешните работи е сторил това умишлено, тъй като изменението на Наредбата винаги е ставало с мотиви и след съответно обществено обсъждане и е абсурдно да се твърди, че министърът е направил

измененията случайно. В уточняващата молба е изложено мнение, че виждането за различията при определяне на възнагражденията на различните служители, работещи по трудово правоотношение в МВР - т.нар. „преобразувани“ (по гореописания Раздел VII) и останалите служители в МВР е било споделено и от министър М. М. на заседание на Съвета за социално партньорство, когато се обсъждат промени в горната Наредба, свързани с увеличаването на максималните възнаграждения на ЛРТП, в Заседателната зала на МВР, отразено на л. 35 в Стенограма рег. № 8121р- 9/02.01.2020 г.:

Според отразеното в молбата уточнение нарушението на чл.14, ал.1 ЗЗДискр се състои в твърде бавния и неравномерен темп на изравняване на тези възнаграждения. Не съществува никаква гаранция, както и не е съществувала от приемането на Наредбата досега, че ще дойде такъв момент в бъдещето, когато за еднакъв труд служителите на МВР, посочени по-горе, ще получават еднакво възнаграждение. Действията на всички министри на вътрешните работи отразяват знанието и убеждението им, че е налице различно възнаграждение за еднакъв труд и че това е несправедливо, но не са сторили нужното, за да премахнат и до момента тази несправедливост.

С молбата претенцията за трудова дискриминация е отправена към работодателя, като в случая поради спецификата на работата в МВР въпреки, че работодатели на служителите, работещи по трудово правоотношение са директорите на структури по чл.37 от ЗМВР, то само и единствено министърът на вътрешните работи определя размера на максималните възнаграждения на работещите при условията на Кодекса на труда, поради което претенцията за дискриминационно отношение е насочена към него.

Проведено е проучване по реда на чл.55 - чл.59 от ЗЗДискр, като е изискано становище, информация и доказателства от ответната страна – министъра на вътрешните работи.

Министърът на вътрешните работи, в писмено становище от 27.05.2020г. мотивирал съображения за недопустимост на подадената от синдикалната организация жалба и оспорил качеството си на ответник в образуваното пред КЗД производство. Посочено е, че ЗИД на ЗМВР е обнародван в Държавен вестник бр. 81 от 2016г. и параграфи 70 и 76 са в сила от 01.02.2017г. и че министърът на вътрешните работи не е издател на акта, следователно извън компетентността и правомощията му е да приема и обнародва изменения в закона. Сочи се също, че в случая не са посочени актове, действия или бездействия на министъра на вътрешните работи, с които да е била извършена дискриминация спрямо членове на Националния синдикат на гражданската администрация в МВР. Направено е искане за заличаване на министъра на вътрешните работи като ответник по преписка № 31/2020г. и за прекратяване на производството срещу него. Алтернативно са изложени доводи за неоснователност на жалбата. Изложено е мнение, че в случая твърденията за осъществена дискриминация не са насочени към конкретен извършител на нарушение, а към законови разпоредби. Излагат се доводи за това, че дискриминационното отношение трябва да има конкретен субект, който осъществява дискриминацията и засегнатото лице. Допълват, че за да е налице нарушение на ЗЗДискр трябва да бъде установено конкретно фактическо положение на неравностойно третиране по защитен признак, а не на хипотетична възможност за неблагоприятно третиране като последица от законова разпоредба.

Представени са длъжностни характеристики рег. № 3282р-16860/11.08.2015г., № 3282р-6795/10.03.2017г., УРИ № 5785р-17969/09.08.2017г., УРИ № 5785р-15938/14.09.2015г., УРИ № 5785р-16111/16.09.2015г., УРИ № 5785р-17992/09.08.2017г.

На 13.05.2021г. е подадено второ становище от министъра на вътрешните работи, според което жалбата и допълнителната молба подадена от 05.03.2021г. са недопустими, тъй като министърът на вътрешните работи не е надлежен ответник в образуваното пред КЗД производство. Изразено е разбиране, че твърденията в допълнителната молба за осъществена дискриминация не са насочени към конкретен извършител на нарушение, а към подзаконова разпоредба от Наредба № 8121 з-919/13.07.2017г. Поддържа се тезата, че съгласно чл.47, т.1 ЗЗДискр, КЗД установява нарушения на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, извършителя на нарушението и засегнатото лице, поради което дискриминационното отношение трябва да има конкретен субект, който осъществява дискриминацията и засегнато лице. За да е налице нарушение на ЗЗДискр трябва да бъде установено конкретно фактическо положение на неравностойно третиране по защитен признак, а не на хипотетична, евентуална, потенциална възможност занапред да се стигне до неблагоприятно третиране като последица от разпоредба в подзаконов акт. Счита се, че в молбата не се сочи, кое точно лице е осъществило пряка дискриминация и че административните органи - еднолични или колективни, не могат да бъдат субект на нарушение по чл.47, т.1 ЗЗДискр, извършител на нарушения могат да бъдат конкретните физически лица, осъществяващи правомощията на съответните органи.

Изразено е становище, че с приемането на разпоредбата на чл.21 не би могло да се осъществи състава на нарушение на антидискриминационното законодателство по смисъла на чл.47, т.1 ЗЗДискр. Алтернативно жалбата се оспорва като неоснователна и недоказана. Сочи се, че НСГА не представя никакви доказателства за факти, от които да може да се направи извод, че спрямо тях е осъществена дискриминация. Не се установява дискриминация по смисъла на чл.4 ЗЗДискр. Мотивира се, че не е достатъчно да се установи различно третиране на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 ЗЗДискр, като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитираната правна норма от посочения закон. За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство следва да е установено различно третиране на дадено лице, при наличие на пряка причинно - следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в признак по цитирания чл.4 ЗЗДискр.

По преписката е изготвен е доклад – заключение, а с решение от 11.05.2021г. Комисията е конституирала като ответник в производството по преписката министъра на вътрешните работи. На 06.07.2021г. е проведено заседание, на което преписката е обявена за решаване.

С Решение № 803/30.11.2021г. КЗД установила, че чрез въведените привидно неутрални разпоредбите в Приложение № 3, раздел III, т. 2, графа 6, раздел V, т. 11, графа 6, и т. 37, графа 6 спрямо текстовете в графа 6 на раздел VII от Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017г., издадена от министъра на вътрешните работи и обн. в ДВ. бр.60 от 25 Ю. 2017г., за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение (ЛРТП), се създават предпоставки за различно третиране при определяне на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение в системата на МВР, което по

смисъла на чл.4, ал.3 ЗЗДискр представлява форма на непряка дискриминация по признак „лично положение“. По жалбата на С. И. М., С. И. Д. и Т. И. Б., комисията установила, че спрямо тях не е спазено изискването на чл.14 ЗЗДискр и на основание чл.76, ал.1, т.1 ЗЗДискр е наложила принудителни административни мерки, като е предписала на длъжностното лице - министъра на вътрешните работи да се предприемат мерки по смисъла на чл.6, ал.2 и чл.10 ЗЗДискр, за преодоляване на фактическото неравенство, с оглед установеното нарушение по пункт 1 от решението.

Така посоченото решение е обжалвано от министъра на вътрешните работи като по жалбата му е образувано адм.д. № 177/2022г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 4988/20.07.2022г., с което обжалваното решение е отменено като съдът е приел, че не се установява наличие на непряка дискриминация, съответно неоснователно е налагането на принудителни административни мерки.

С Решение № 5770/13.05.2024г., постановено по адм.д. № 242/2023г. по описа на Върховния административен съд решението е оставено в сила като преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по жалбите на Националния синдикат на гражданската администрация в Министерство на вътрешните работи /НСГА/, Федерация на независимите синдикати от държавното управление и организации /ФНСДУО/, С. Д., С. М. и Т. Б.. Дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона са КЗД да вземе предвид обстоятелството, че цитираното в отменения административен акт Решение № 3416 от 16.03.2010г., постановено от тричленен състав на ВАС, потвърдено с Решение № 8383 от 22.06.2010г. на петчленен състав на ВАС е единичен случай в съдебната практика по въпроса за определянето на правото на труд и неговото конкретно упражняване като част от признака „лично положение“ и съобрази актуалната практика /на Европейския съд по правата на човека, Съда на Европейския съюз, Конституционния съд на Република България, националните правораздавателни органи и самата Комисия за защита от дискриминация/, съгласно която възприема разбирането, че действаща законова правна норма, която въвежда определена форма на неравно третиране, може да представлява пряка или непряка дискриминация по някой от защитените от антидискриминационното законодателство признаци, включително по признака "обществено положение" и по този начин да накърнява правото на физическите лица на равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, докато в разглеждания случай КЗД акцентира при произнасянето си единствено на признака „лично положение“, а нормативно установените различия във възнагражденията на служители в МВР, полагащи равностоен труд не е трайна, вътрешноприсъща характеристика на личността, за да отграничи едно лице от останалите и да покрие съдържанието на признака "лично положение".

Последвало е издаването на оспореното в настоящото производство решение. Същото е съобщено на жалбоподателите на 09.02.2026г. /разписки на л.140 и 141 по делото/, а жалбата срещу него е заведена при ответника на 16.02.2026г.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване акт, от лица, които са били страни в административното производство и чиято правна сфера актът засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.48, ал.1 и 2 ЗЗДискр комисията разглежда и решава заведените пред нея преписки в заседателни състави, които се определят от председателя на комисията като той определя постоянни състави, които се специализират в материята по дискриминация на етническа и расова основа; на основата на пол; на основата на други признаци по чл.4, ал.1. Според ал.3 на чл.48 ЗЗДискр случаите на множествена дискриминация се разглеждат от разширен състав от петима членове.

В настоящия случай комисията е сезирана с твърдение за извършено неравно третиране на основата на защитените признаци „лично положение“ и „обществено положение“, с оглед което законосъобразно преписката след образуването ѝ е разпределена на 5-членен разширен заседателен състав. Актът е подписан от членовете на комисията, които са взели участие в заседанието, на което преписката е обявена за решаване. Предвид това съдът приема, че не са налице основания за обявяване нищожност на оспорения акт.

Решението е постановено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва. Посочени са фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда.

Производството пред КЗД е регламентирано освен в приложимия специален закон и в Правила за производството пред Комисията за защита от дискриминация /ППКЗД/, приети с Решение от 11.10.2005г. на КЗД. Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право са се възползвали жалбоподателите физически лица и синдикалните организации на работещи в системата на МВР, като допустимостта на жалбите на последните се извежда от разпоредбите на чл.71, чл.72 и чл.76 ЗЗДискр. Неоснователно намира съдът оплакването на жалбоподателите, че неправилно е конституиран като ответник по преписката министърът на вътрешните работи и се солидаризира с мотивите в тази насока, изложени в Решение № 9036/04.08.2021г. по адм.д. № 11167/2020г. по описа на Върховния административен съд. Както е посочено там, министърът на вътрешните работи в изпълнение на чл.33 ЗМВР ръководи министерството като провежда политиката по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на социалната сигурност, защита на правата и свободите на гражданите, граничния контрол, регулиране на миграционните процеси, пожарната безопасност и защитата на населението чрез разработване на политики, планиране на дейности и контролиране на изпълнението им. В изпълнение на чл.33, т.9 ЗМВР издава правилници, наредби, инструкции и заповеди, като изпълнява и други функции, определени със закон /т.11/, включително и на основание чл.177, ал.3 и чл.179, ал.2 ЗМВР издава наредба, с която определя конкретния размер на основните месечни възнаграждения на държавните служители, както и наредба, с която определя размера на допълнителните възнаграждения, условията и редът за тяхното заплащане. С оглед това, че той издава тези актове и осъществява контрол по спазването им, негово е задължението да следи за нарушение на основни права на гражданите, както и да

осъществява контрол във връзка с това, респ. негова е отговорността за правилното прилагане на посочените актове, вкл. недопускане на дискриминационно третиране. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр, доколкото не са налице пречки за образуване на производство и не са изтекли три години от извършване на нарушението, тъй като и към датата на подаване на жалбите служителите получават различен размер на трудово възнаграждение за еднакъв или равностоен труд /соченото в жалбите нарушение е по чл.14 ЗЗДискр вр. приложението на посочената по-горе наредба/. С разпореждане по жалбите е образувана преписка, разпределена на петчленен заседателен състав, съобразно идентифицираните защитени признаци. Съставът е определил измежду членовете си председател и докладчик като последният въз основа на извършеното проучване е идентифицирал страните по оплакването, уведомил ги е за разпределената от закона доказателствена тежест, изготвил е доклад. За насроченото открито заседание по преписката страните са своевременно уведомени, на същите е предоставена възможност да изразят становище по доклада и доказателствата, както и да ангажират допълнителни такива. Проучването е проведено в съответствие с направените оплаквания, събрани са относимите към случая доказателства, същите са анализирани в мотивите на административния акт, съответно същият е издаден при изяснена фактическа обстановка. За проведеното открито заседание по преписката е съставен протокол, в който са обективирани извършените от страните процесуални действия, а решението на комисията е обективирано в изискуемата писмена форма, както се посочи по-горе. Установеното по делото сочи, че оспореният акт е издаден след като са събрани всички допустими и относими към случая доказателства като въз основа на техния подробен анализ са направени изводите по приложение на материалния закон. Последните съдът намира, че съответстват на приложимите материалноправни разпоредби.

Не е спорно между страните, че по силата на § 70 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗИДЗМВР/, считано от датата на влизане в сила на този закон /01.02.2017г. - § 102, ал.2/ се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители: 1. с висше образование от А. на МВР, които осъществяват преподавателска дейност, извън тази за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. в Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи; 3. със средно образование; 4. с висше образование и непритежаващи висше образование.

По силата на § 76 ПЗР ЗИДЗМВР, обн.ДВ, бр.81/2016г., при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Не е спорно по делото обстоятелството, че на основание чл.177. ал.3 и 4 и чл.180, ал.3

ЗМВР министърът на вътрешните работи е издал Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017 г., която жалбоподателите и сигналподателите считат, че води до непряка дискриминация. Безспорно е, че подзаконният нормативен акт е обнародван в ДВ, бр. 60 от 25 юли 2017г., от която дата влиза в сила и е претърпял множество изменения и допълнения. В Приложение № 3 от наредбата са изброени длъжностите, които се заемат от ЛРТП, като се посочва началната и максималната заплата за заеманата длъжност.

По преписката е установено, че специфичните длъжностни характеристики за длъжността младши специалист - (регистратура) в сектор АО към РДТП при ГДГП - МВР и съответно за длъжността "системен оператор (регистратура)" - в сектор АО към РДТП при ГДГП - МВР се припокриват като възложени задължения. Установено е също, че разликата се явява само в наименованията на длъжностите и размерите на заплатите за съответната длъжност или не е обезпечено равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Установено е, че задълженията на служителите, съобразно разписаното в длъжностните характеристики, са идентични, независимо от наименованието на длъжността.

Видно от Приложение № 3, Раздел III, т.3 към наредбата, към датата на приемането ѝ за длъжността „завеждащ, административна служба“ минималният размер на възнаграждението е 471 лева, а максималният е 501 лева. Според Раздел VII „Приложни специалисти със спомагателни функции и средно образование (за служители, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 3 и 4 ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) и за държавни служители със средно образование, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 2 ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.)“, минималният размер на възнаграждението е 471 лева, а максималният – 1185 лева.

Горните обстоятелства не се оспорват от жалбоподателите като се твърди, че получената диспропорция в размера на възнагражденията е резултат от изменението на закона, предписващо трансформиране на служебни правоотношения в трудови такива, а не на издадената от министъра наредба в изпълнение на чл.180 ЗМВР.

В чл.4, ал.1 ЗЗДискр е установена забрана на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал.2 на с.р. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Според ал.3 непряка дискриминация е поставяне на лице или лица, носители на признак по ал.1 или на лица, които без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

От анализа на цитираните норми следва извод, че пряка дискриминация е налице винаги, когато някой е различно третиран, в сравнение с другото в сравнима сходна ситуация и причината за това по-неблагоприятно третиране е наличието на защитен

признак. За разлика от пряката дискриминация, непряката дискриминация не е обусловено от защитен признак различно третиране, а третиране, което се прилага еднакво към всички без оглед наличието на някой от признаците по чл.4, ал.1, но което третиране поставя лице или група лица в по-неблагоприятно положение или непряка дискриминация е налице, когато прилагането на едно и също правило води до различни положения за адресатите, което е основано на защитен признак. Изведено от съдържанието на чл.4, ал.3 ЗЗДискр следва, че за осъществяване фактическия състав на този вид дискриминация е необходимо да са налице кумулативно следните елементи: привидно неутрална разпоредба, критерий, практика или др. правило; по-малко благоприятно третиране или поставяне в особено неблагоприятно положение, т.е. негативно засягане на лица, носители на защитен признак, произтичащо от привидно неутралните правила; липса на обективна оправданост на тези правила с оглед на законова цел; тези средства за постигане на предвидената с прилагането им цел да не могат да бъдат осъществени с други, по-подходящи мерки.

В случая е налице привидно неутрална разпоредба, с прилагането на която заинтересованите страни С. И. М., С. И. Д. и Т. И. Б. са поставени в по-неблагоприятно положение, изразяващо се в по-ниския размер на трудовото им възнаграждение в сравнение с лицата с преобразувани в трудови служебни правоотношения. Това различно третиране е по защитения признак "обществено положение". Законът не съдържа легална дефиниция на понятието "обществено положение", посочено в чл.4, ал.1 като един от защитените признаци. Това налага тълкуване на този термин съобразно целите и духа на закона и в съответствие с установените принципи в областта на антидискриминационното законодателство. Съдебната практика приема, че понятието "обществено положение" следва да се разбира като съвкупност от фактори, отразяващи социалния статус на дадено лице в рамките на обществото. То включва мястото, което лицето заема в социалната йерархия и се определя от обективни белези, свързани с неговото социално поведение, изпълнявани функции, професионална ангажираност и икономическа роля. В този смисъл "обществено положение" е отражение на начина, по който обществото възприема и оценява ролята на дадено лице в рамките на установения социален ред. Като релевантни елементи на общественото положение следва да се приемат професията на лицето, конкретното място, където упражнява трудова дейност, заеманата длъжност или роля в рамките на съответната институция или организация, както и други белези, свързани със социално-икономическия му статус. Според актуалната съдебна практика "мястото на работа конкретизира общественото положение на работника/служителя, понеже излиза извън обхвата на личната му сфера, отличава го от останалите лица в обществото, и индивидуализира участието му в обществения живот", т.е. характеристиката "обществено положение" е свързана с дейността на служителите и е елемент от общественото положение на индивида.

С оглед установеното по делото правилни са изводите на КЗД, че министърът на вътрешните работи като ръководител на ведомството не е предприел необходимите действия, за да обезпечи спазване на принципите на антидискриминационното законодателство, а именно определяне на еднакво възнаграждение за еднакъв труд при издаване на Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017г. и в частност приложение 3 към нея, с което е създавал предпоставки за неравно третиране на лица, представляващо нарушение на чл.4, ал.3 ЗЗДискр и по своята същност представлява непряка дискриминация.

При заплащането на трудово възнаграждение наличието на дискриминация се

преценява съобразно задължението на работодателя по чл.14, ал.1 ЗЗДискр и чл.8, ал.3 КТ да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. Съгласно посочената норма на чл.14, ал.1 ЗЗДискр работодателят е задължен да осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, без оглед на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Този принцип се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. По смисъла на чл.14, ал.1 ЗЗДискр. под "еднакъв труд" следва да се разбира трудът, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила (квалификация, умения, сръчности, умствени и физически способности и сила и др.п.). Извеждането на защитата при упражняване на правото на труд в самостоятелен раздел в ЗЗДискр е с оглед значимостта на обществените отношения, свързани с правото на труд и свързаните с тях специфики, но във всички случаи разглеждането на нарушаване правото на труд, като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация /в този см. Решение № 414 от 13.01.2021 г. по адм. д. № 9907/2020 г. на ВАС, Решение № 9694 от 24.06.2019 г. по адм. д. № 10531/2017 г. на ВАС, Решение № 9403 от 13.09.2021 г. по адм. д. № 910/2021 г., V отд. на ВАС, Решение № 5295 от 04.05.2020 г. по адм. д. № 8997/2019 г., V отд. на ВАС и др./. В контекста на това съдържание са неоснователни възраженията на жалбоподателите, че при издаване на наредбата министърът единствено е приложил законовата разпоредба и че при неприлагането ѝ би нарушил фискалната политика, тъй като в Закона за бюджета не са предвидени средства. В антидискриминационното производство нито Комисията, нито съдът осъществяват контрол за законосъобразност на плоскостта на законодателството в тази област, а преценяват поведението на министъра на вътрешните работи единствено от гледна точка на разпоредбите, забраняващи дискриминационно третиране. Всички наведени в жалбата и в писмените бележки оплаквания в тази насока са неотнормирани към предмета на спора по ЗЗДискр, поради което обсъждането им е без значение за неговото решаване. Работодаателят не може да пренебрегва принципа за равно възнаграждение по чл.243 КТ, възпроизведен в разпоредбата на чл.14 от антидискриминационния закон. В случая е безспорно установено, че след преобразуването на служебни правоотношения по ЗМВР в трудови е налице съществена разлика във възнагражденията им с тези на лицата, работещи по трудово правоотношение. След като не се доказва разлика в естеството на полагания труд или изискванията за заемане на една и съща длъжност като трудови функции макар и с различни наименования, по правилото на чл.14 ЗЗДискр работодателят следва да заплаща еднакво еднакъв труд.

Въз основа на горното правилно КЗД е приела, че привидно неутралните разпоредби на Приложение № 3, раздел III. т. 2, графа 6, раздел V, т. 11, графа 6. и т. 37, графа 6 са дискриминационни спрямо текстовете в графа 6 на раздел VII от НАРЕДБА № 8121 з-919 от 13.07.2017 г. издадена от министъра на вътрешните работи, за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142, ал.1. т.1 и ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение създават предпоставки за различно третиране при определяне на възнагражденията на

служителите, работещи по трудово правоотношение в системата на МВР. При така установеното нарушение правилно и в съответствие с правомощията ѝ по чл.47 ЗЗДискр комисията е предписала на министъра на вътрешните работи, с цел преустановяване на дискриминацията при упражняване трудовите права на служителите в системата на МВР и с цел гарантиране на принципите за равенство в третирането и равни условия при упражняване правото на труд, да предприеме всички необходими мерки и действия за приемане на правила за недопускане на дискриминация, както и такива за изравняване на фактическото неравенство, установено с оспореното решение.

С оглед горното не се установиха пороци на обжалваното решение, обосноваващи наличието на някое от отменителните основания по чл.146 АПК, съответно подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на заинтересованите страни С. М., С. Д. и Т. Б. се следват разноските по производството, за заплатено от всяка от тях адвокатско възнаграждение в размер на 300 евро.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на вътрешните работи и Министерство на вътрешните работи срещу Решение № 31/29.01.2026г. по преписка № 31/2020г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на С. И. М., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 /триста/ евро, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Т. И. Б., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 /триста/ евро, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на С. И. Д., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 /триста/ евро, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: